

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa G. K.
przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi Specjalistycznemu w S. w likwidacji
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 27 marca 2012 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 12 kwietnia 2011 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2011 r. oddalił apelację wniesioną przez powódkę G. K. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 grudnia 2010 r., oddalającego powództwo G. K. o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego Wojewódzkiego szpitala Specjalistycznego w likwidacji, na podstawie art. 171 § 1 k.p., ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop w kwocie 145.300,09 zł wraz z ustawowymi odsetkami od daty wniesienia powództwa oraz zasądzającego

od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2025 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powódka G. K. wywiodła skargę kasacyjną od wymienionego wyroku i opierając ją na obu podstawach kasacyjnych (naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 18d ust. 1 pkt 4 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej w związku z art. 151 § 1 k.p. oraz przez niewłaściwe zastosowanie art. 32j ustawy o zakładach opieki zdrowotnej w związku z art. 132 § 1 k.p. i art. 133 § 1 k.p. oraz naruszenia prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, tj. art. 227 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c., art. 245 k.p.c. i art. 217 § 2 k.p.c., art. 299 k.p.c., art. 382 k.p.c. w związku z art. 316 § 1 k.p.c. i art. 235 § 1 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 381 k.p.c. i art. 382 k.p.c., art. 316 § 1 k.p.c., a także art. 328 § 2 k.p.c.) wniosła o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego z dnia 29 grudnia 2010 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania „sądowi równorzędnemu w pierwszej instancji”.

W skardze kasacyjnej został zawarty wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania „z uwagi na jej oczywistą zasadność”. Zdaniem skarżącej uchybienia procedury zaistniałe w niniejszej sprawie były bowiem tak daleko idące, że sądy obu instancji nie rozpoznały toczącego się sporu co do jego istoty. Skarżąca podniosła także, iż „pomimo sformułowania w tym zakresie przez powódkę zarzutów i wniosków, Sąd Apelacyjny nie dokonał żadnych samodzielnych ustaleń w sprawie, niwecząc tym samym gwarancje strony do merytorycznego i rzetelnego rozpatrzenia powództwa na zasadzie dwuinstancyjności. Sąd Apelacyjny (podobnie jak Sąd Okręgowy) oparł się w zasadzie wyłącznie na oświadczeniach strony pozwanej i nie dopuścił żadnych dowodów mających na celu wykazanie zasadności twierdzeń powódki, a tym samym wydanego wyroku nie można uznać za prawidłowy. Działanie takie nie może zostać zasługiwać na uznanie i powinno skutkować uchyleniem zaskarżonego orzeczenia”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Jeśli więc wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak w rozpoznawanej sprawie, wskazuje na oczywistą zasadność skargi, to w jego uzasadnieniu powinny znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona wówczas, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002, nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003, nr 18, poz. 437), jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej, gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości, gdy podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są

zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491 538), gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963, nr 11, poz. 286). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Zdaniem Sądu Najwyższego wniosek powódki o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia tak rozumianych kryteriów. Przede wszystkim bowiem ani w treści tego wniosku, ani też w jego uzasadnieniu powódka nie wskazuje przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania, których dotyczyłaby kwalifikowana postać ich naruszenia, poprzestając w tym zakresie na stwierdzeniu, w niniejszej sprawie zaistniały „uchybieństwa procedury”. Ponadto poza zacytowanymi wcześniej stwierdzeniami, które nie zostały poparte jakąkolwiek argumentacją, skarżąca nie podejmuje również próby sformułowania odpowiedniego wyводу prawnego, który potwierdzałby naruszenie konkretnych przepisów prawa polegające na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. W ramach oceny, czy skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, nie jest natomiast rzeczą Sądu Najwyższego doszukiwanie się w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych argumentacji mającej wykazać istnienie przesłanek przedsądu, zwłaszcza że na tym etapie

postępowania podstawy kasacyjne nie podlegają jeszcze badaniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2010 r., II UK 274/09, LEX nr 585794). Wynika to stąd, że na tym etapie przedmiotem badania dokonywanego przez Sąd Najwyższy jest jedynie to, czy wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej wskazuje i wykazuje choć jedną z podstaw (przesłanek) przedsądu wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Natomiast podstawy kasacyjne stanowią odrębny od przesłanek przedsądu element skargi, w związku z czym nie zastępują one (ani ich uzasadnienie) i nie mogą zastąpić przesłanek przedsądu. Innymi słowy podstawy kasacyjne podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wypada również dodać, że uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności naruszenia przepisów prawa poprzez jego błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie muszą mieć tę cechę, że są widoczne, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, a nadto charakteryzują się sprzecznością wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Przypomnienie to jest istotne zwłaszcza z tej przyczyny, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia owej skargi do rozpoznania, w przypadku powoływania się na jej oczywistą zasadność, konieczne jest właśnie wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jej oczywistości (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Tymczasem w rozpoznawanej sprawie nawet analiza uzasadnienia podstaw kasacyjnych nie może dostarczyć argumentacji potwierdzającej taką właśnie postać naruszenia przepisów prawa.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, iż skarżąca nie wykazała potrzeby rozpoznania jej skargi kasacyjnej. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ k.p.c., a przedmiocie kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. i § 11 ust. 1 pkt 1 w związku z § 6 i § 12 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych..., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.